

Grotesc ~ O gotic Epic

de GE Graven

Capitolul VIII

O situație neobișnuită se instala asupra terenurilor Abației, dezvoltându-se prin aruncarea umbrelor, care păreau prea înalte, prea late sau contorsionate pentru obiectele care le proiectau. Obiectele în sine păreau mult mai îndepărtate decât erau în realitate, iar flăcările torțelor soldaților păreau să pâlpâie prea încet sau chiar înapoi. Alte mișcări păreau la fel de neobișnuite, iar noua stare se prezenta și ea prin revelații mai puțin importante, cum ar fi strigătele oamenilor, care erau ca niște chemări înăbușite sub apă, și un țuit persistent în urechile oamenilor în timp ce se repetau în conversație. Armeșii înspăimântați zgâriau pământul ca și cum animalele speriate ar fi simțit un pământ tremurând. Apoi, exista mirosul ciudat - nu la fel de înțepător ca eglanta, ci mai degrabă nociv, cu o tentă de ciuperci amețitoare. O respirație adâncă a aerului nou putea deruta cu ușurință simțurile, așa cum ar putea o amețelă, iar mirosul era la fel de perceptibil ca mirosul unei furtuni care se apropia, oricât de străin de orice amintire persistentă. Cu adevărat, o stare nefirească se profila peste Abație, la fel de înfiorătoare ca Piatra Porții recent deschisă care a provocat-o.

O litanie de strigăte s-a auzit din capătul îndepărtat al curții, iar un soldat singuratic a alergat spre dormitor, traversând pe sub ferestrele acestuia. O lampă cu ulei se înălța dintr-un etaj superior

O a doua gardă a dat imediat peste el. L-a ridicat pe bărbatul rănit în picioare și l-a condus afară din clădire. Vinovații, doi băieți de rang înalt, s-au aplecat pe o fereastră de la etaj, arătând spre retragerea lor bruscă.

În masă, rânduri de soldați se mișcau sub torțe ridicate, încercuind intrarea dormitorului pentru a împiedica evadarea congregației de preoți. Un călugăr senior cu barbă albă și-a croit drum printre prizonierii în robe și a scuturat pumnul, predicându-i sergentului de arme foarte înalt. „Dacă ești un slujitor al Domnului, atunci să-ți oprești armele și să ne lași să trecem!”

Sergentul a țipat un răspuns. „Întoarce-te în camera ta, călugăre!”

Călugărul și-a ținut poziția, continuând să dea târcoale: „Luați în considerare lucrarea lui Dumnezeu și a slujitorilor Săi mai degrabă decât ordinele Căpitanului vostru! Numai noi putem îndrepta ceea ce voi ați strâmbat. Aveți grijă de pașii noștri pe aceste pământuri sfinte și dați-vă la o parte, ca să vă putem îndrepta nedreptatea!”

Sergentul a strigat peste protestele preoților: „Întoarceți-vă în camerele voastre! Altfel se va vărsa sânge!” Totuși, încăierarea dintre soldați și preoți a continuat, pe măsură ce călugării ieșeau pe ușă, înghesuindu-se și mai adânc în rânduri ferme.

„Prindeți-l pe preotul ăla!”, a strigat un soldat, arătând spre colțul dormitorului, spre o siluetă îmbrăcată în robă și cu glugă. Umbra s-a întors și a fugit. Doi gardieni l-au urmărit, apropiindu-se de tufișuri. Frunzele au biciuit, iar crengile au pocnit în urma mormăielilor și gemetelor unei lupte aprige.

Călugărul Nicholas și-a croit drum prin robe și a mârâit în fața unui gardian: „Nu ne considera pe noi, călugării, incapabili.” A apucat vesta gardianului și l-a tras aproape.

„Părășiți-ne pe noi și mănăstirea noastră!”

Soldatul nemișcat și-a încruntat sprâncenele. „Pari destul de sigur pe tine – un om neînarmat.” „preot împotriva unei armate?”

Nicolae l-a privit urât, predicând: „Dacă o oaste își așează tabăra împotriva noastră, inimile noastre nu se vor teme; iar dacă se va izbucni războiul împotriva noastră, vom avea încredere în asta.”

„Încrezător? Sau prost?” l-a întrebat garda. „Poate că vorbele tale ți se par corecte, totuși mai bine ai asculta un sfat bun.” Soldatul s-a aplecat spre Nicholas, iar călugărul s-a crispat. „Nu-mi forța mâna, preote.” Din nou, Nicholas s-a crispat și s-a uitat în jos la vârful cuțitului pe care bărbatul îl apăsa în stomac. „Intră înapoi înăuntru și trăiește ca să te rogi încă o zi!”

„În curând vei implora să primești acele rugăciuni, soldat”, îl sfătui Nicholas, retrăgându-se în spatele unui zid de robe.

„Armele pregătite!”, a urlat sergentul-major. Săbii și cuțite lungi mânuite de ele a licărit în lumina lanternei. „Strângeți rândurile!” Soldații s-au adunat laolaltă spre dormitor intrare, împingându-i pe călugări înapoi în clădire. Au baricadat ușile, după care sergentul a adunat un rând de gărzi în fața lor. Apoi i-a aliniat pe oamenii rămași în jurul perimetrului întregii clădiri pentru a forma un zid de santinele purtătoare de torțe care să păzească numeroasele sale ferestre.

De cealaltă parte a curții abației și în fața clădirii care adăpostea intrarea în catacombe, aproape douăzeci de soldați stăteau înghesuți în curte printre torțe. Renunțând de mult la orice speranță de a-l găsi pe Lazăr în tunelurile criptei, au abandonat căutările și s-au adunat pentru a inspecta zonele superioare ale catedralei. Apariții strălucitoare mișunau campaniile, scufundându-se printre numeroasele rânduri de statui grotești. Majoritatea tinerilor erau noi adăugiri la compania căpitanului Bourne din Garda Regală a Majestății Sale . Un soldat mai în vârstă, cu părul argintiu, stătea printre ei și, spre deosebire de ceilalți, atenția ofițerului comandant era îndreptată în altă parte. În timp ce o gardă tânără ținea o torță, bărbatul mai în vârstă examina un teanc ondulat de pagini casante. În cele din urmă, s-a întors către gardă, interogându-l. „Și aceste pergamente erau în patul Băiatului-Diavol ?”

„Da, le-am găsit ascunse în patul de pai”, a răspuns paznicul. „Nu știam că citești.”

— Pot, a spus bătrânul ofițer. Într-o oarecare măsură.

„Atunci ce scrie?”

Ofițerul a mutat hârtiile la loc, îndepărtându-le mai mult de față, în timp ce se uita cu atenție sub lumina lanternei. „Prima pagină pare să fie o scrisoare scrisă de un cleric închis, care era un fel de traducător.” Și-a coborât privirea spre partea de jos a pergamentului. „După semnul său distinctiv, se numea Naramsin.”

„Și ce citesc celelalte pagini?”, a întrebat tânărul.

Ofițerul clătină din cap. „Nu pot citi scrisul. Toate celelalte pagini conțin un fel de scriere străină – nimic din ce am mai citit de atunci.” Răsfoi paginile rămase. „Și simbolurile par toate la fel, însă diferite. Poate că nici măcar nu sunt cuvinte.”

Tânărul gardian s-a aplecat la urechea bărbatului mai în vârstă , șoptind: „Știi de ce nu poți citi cuvintele. Îți spun că e limba Diavolului însuși!”

Ofițerul se aplecă și își miji ochii. Apoi rulă repede paginile, muștrându-l. „Nici măcar nu poți citi, și acum pretinzi că știi semnele Diavolului ?”

Tânărul soldat s-a apărat, arătând spre acoperișul catedralei. „Cum s-ar putea...”

„Explicați acele spirite zburătoare, dacă nu prin Băiatul-Diavol și vrăjile lui secrete de vorbire diabolică?”

Un gardian din apropiere și-a apărat afirmația în fața ofițerului. „Vorbește adevărul! Nu pot fi decât spirite din chiar groapa Iadului!”

Complet frustrat, ofițerul s-a întors și l-a întrebat: „Ai văzut vreodată o fantomă, fiule?”

„Nu”, a recunoscut bărbatul.

Ofițerul l-a apucat pe bărbat de braț. „Ai fost vreodată în Iad, fiule?”

Bărbatul a răspuns: „Eu... Nu. Totuși, toată lumea știe...”

„Atunci cum poți sta acolo și să-mi spui că vedem spirite din Iad?” Bătrânul soldat și-a eliberat brațul și și-a pus mâinile în șolduri înainte de a privi în sus. „Cât despre mine, n-am văzut niciodată Spirite, Diavoli sau Foc din Iad; totuși, nu mi-am făcut obiceiul să răspândesc frică și minciună printre acești oameni. Adevărul este că niciunul dintre noi nu știe la ce este martor aici.”

Ușile s-au deschis brusc, iar soldații s-au întors și au văzut două gardieni care se sufocau, împleticindu-se spre ei. Gărzile s-au prăbușit în genunchi, gâfâind. Soldații i-au înconjurat, salvându-și torțele aprinse de la pământ, unde le lășaseră gărzile. Tușind mai ales, unul dintre gardieni i-a informat despre un incendiu devastator în adâncul catacombelor. Și-a tras respirația și a ridicat privirea, adăugând: „Nu mai vedem nimic, din cauza fumului.” Sub lumina torței, soldații au văzut lacrimi negre și dâre albe rostogolindu-se pe obraji acoperiți de funingine.

Din nou, tânărul se adresează ofițerului în timp ce arată spre ușă. „Și cum ai putea explica tunelurile de piatră care izbucnesc în flăcări, dacă nu prin vrăjitoria Demonului?”

„al Băiatului-Diavol?”

Soldații au trecut în fugă pe lângă ofițer, în căutarea focului, iar când tânărul s-a întors să-i urmeze, l-a apucat de braț, aproape smulgându-l din picioare. I-a luat torța din mână, spunând: „Nu voi sta în întuneric cât timp tu alergi după flăcări, băiete.”

„Nu vrei să cauți focul?”

Ofițerul flegmatic chicoti. „Poate le-ai putea da o clipă să se întoarcă, orbi și sufocați. Și dacă unul dintre ei e capabil să-și țină respirația suficient de mult cât să găsească focul, nu se va fi gândit ce ar putea face atunci, nici măcar să se ușureze în flăcări înainte de a fugi de fum.” Clătină din cap înainte de a face un gest spre ușă. „Dar alătură-te lor, dacă altfel te doare.”

Tânărul a ieșit în fugă pe ușă. Ofițerul s-a întors către cei doi bărbați care încă

încându-se cu pământul. „Ei bine, nu vrei să-i urmezi pe ceilalți?”

Unul dintre ei s-a ridicat cu greu în picioare și a răspuns: „Rămânem aici”.

„Înveți în grabă când durerea te ghidează”, remarcă soldatul amuzat înainte de a respira adânc. „Atunci, alătură-te mie. Caut apă și găleți din belșug.” Cei trei bărbați se îndreptară spre refectoriu în căutarea fântâni abatei.

Sergentul de armată a părăsit dormitorul și a mers rigid spre baie. În timp ce se apropia de fațada clădirii și se îndrepta spre mai mulți soldați, a strigat: „Ați obținut o mărturisire?”

Sergentul s-a strecurat printre ei, iar torțele s-au stins, dezvăluind un soldat scund și murdar, cu un singur braț, căruia îi lipsea membrul drept. La picioarele lui, un...

Thateus, plângând, stătea pe jos, cu spatele lipit de peretele băii. Bărbatul se întoarse, ștergându-și sângele și părul de pe cracul pantalonilor de pe degete. I-a răspuns sergentului cu o voce răgușită. „Încă nu au dezvăluit unde se află Băiatul-Diavol. Totuși, sunt aproape de cedare, domnule.”

Sergentul a observat o glugă ruptă și noroioasă pe jos, lângă cizmele sale. Apoi a inspectat zona și a zărit un gardian stând separat de restul oamenilor, cu fața trasă și o expresie tulburată. La picioarele lui, un alt băiat cleric diform zăcea frânt și aproape gol. Dacă nu ar fi fost ceața constantă a respirației lui Miguel, băiatul ar fi putut fi un... cadavru mic. „Lumina ta”, a comandat sergentul, luând o torță de la cel mai apropiat soldat. S-a ghemuit în fața lui Thateus, inspectându-i înfățișarea grotescă înainte de a oferi: „Spune-ne unde se ascunde scutierul Lazarus și te poți întoarce la dormitor.” Thateus doar a plâns. Capul i se clătina parcă, fiind prea greu ca să-l poată ține drept. „Foarte bine”, spuse soldatul, ridicându-se și întorcându-se, înainte de a-l informa pe bărbatul cu un singur braț: „Nu te lăsa impresionat de aspectul lui. E doar un băiat, iar băieții pot fi înfrânți.” Soldații au oftat și s-au mișcat pe loc, reflectând asupra momentului stânjenitor, asupra trecerii lui dureroase și anevoioase. L-a întrebat pe soldatul cu brațul lipsă. „Căpitanul rămâne în biserică?”

„Nu l-am văzut”, a răspuns bărbatul. Sergentul și-a croit drum printre gardieni în timp ce scuipa: „Găsiți un echilibru! Aștept mărturisiri, nu băieți morți. Și nu puneți mâna pe călugărul.”

Privind în jur, soldatul cu un singur braț a întrebat: „Care călugăr, domnule?”

„E pe drum”, răspunse sergentul, oprindu-se lângă Miguel, cel inconștient și expus la realitate. I-a ordonat gardianului să-l acopere, iar bărbatul și-a scos brusc vesta. Înfășurându-l pe băiat. Cu un semn de aprobare din cap, sergentul a dispărut în întunericul curtea interioară.

La colțul de nord al Abației, soldați înarmați stăteau de pază la intrarea laterală a catedralei ca un rând de statui. TINK! O piatră mică a ricoșat de casca unuia dintre

gărzile și el s-au uitat în întuneric. BUM! O piatră mai mare a lovit casca unui alt soldat, dând-o peste cap. S-a repezit, a apucat mânerul sabiei sale, și a căutat prin umbre vinovatul.

„Un aruncător de pietre”, a șoptit primul gardian.

„Și îl voi micșora la dimensiunea potrivită”, mârâi a doua santinelă, eliberându-și arma și căzând înapoi în rânduri.

Prăbușire! O secțiune masivă a cornișei superioare a catedralei s-a desprins, iar resturile explozive i-a trimis pe oameni în aer. Când avalanșa s-a potolit, au zăcut la pământ, învineții, amețiți și holbându-se muți la acoperiș.

Un căpitan Bourne furios a năvălit prin ușile catedralei. A îndreptat o torță spre intrarea nepăzită, descoperindu-și soldații acoperiți de praf zăcând pe terenul din apropiere,

gemând, frecându-și creștetele și privind în sus. Bărbații au sărit în picioare și s-au repezit înapoi la posturile lor de gardă pline de moloz, în același moment în care doi călugări ciufuliți au ieșit pe ușa bisericii și s-au împiedicat de pietre desprinse. Bourne s-a îndepărtat de ușă și a pășit printre pietrele căzute - cea mai mare dintre ele ar fi putut cu ușurință zdrobi un om. Clodius și Greville l-au urmat. Căpitanul și-a ridicat privirea și a descoperit că o porțiune largă din pervazul acoperișului lipsea. În cele din urmă, s-a întors la rândul de soldați și l-a apucat de braț pe cel mai înalt gardian, interogându-l. „Nu v-am ordonat să securizați aceste uși?”

„Iartă-mă, căpitane”, a răspuns soldatul. „Biserica era cât pe ce să ne omoare chiar în clipa asta.”

Bourne îl scutură. „La naiba cu pietrele bisericii! I-ai permis cardinalului să treacă?”

„Într-adevăr, domnule. Ați spus că nimeni nu trebuie să intre pe aceste uși. Cardinalul a ieșit, la ordinul dumneavoastră, a spus el, să cheme un alt călugăr în ajutor.”

Căpitanul și-a încleștat dinții și a mârâit răspicat în față. „N-am dat un astfel de ordin.”

Clodius se repeze afară. „Căpitane, oamenii dumneavoastră l-au observat pe cardinal cărând paji cu el?”

Bourne i-a dat drumul. — Răspunde-i călugărului.

„Da, multe hârtii.”

Greville își șterse ochii, revenindu-și în sfârșit. Își frecă ceafa, contemplând acțiunile curioase ale cardinalului Blasi. „Apoi s-a dus la dormitor să cheme un călugăr? Căpitane, am fost destul de disponibili și capabili să -l ajutăm.”

„A plecat la dormitor?”, a întrebat Bourne.

„Nu, domnule. A mers spre poarta de nord a abației”, a recunoscut soldatul, arătând în direcția acesteia. „Părea rănit – avea nevoie de ajutor, așa cum a spus.”

Bourne l-a împins pe soldat în afara formației și l-a trântit de peretele intrării .

„Țap blestemat! Sergentul de arme îi are pe călugări în dormitor! Singura clădire din afara zidului abației...” Căpitanul s-a stăpânit și s-a întors spre Clodius, mijind ochii. Sub lumina torței, călugărul a privit cum sângele i se scurge de pe față.

Bourne l-a eliberat pe soldat și a clătinat din cap, gândindu-se la o posibilitate care se născuse. „Nu ar face -o ... cu siguranță, nu un cardinal.”

A pășit spre ușă și a strigat în interiorul catedralei: „Toți, adunați-vă pe teren sub comanda sergentului de armată!” În timp ce o sută de soldați uzi și murdari ieșeau din biserică, Bourne i-a scos pe trei dintre ei.

Într-o parte. „Voi, bărbați, mă veți însoți. Pregătiți-vă armele.” Se întoarse spre Clodius și îl înfipse cu un deget în piept. „Dacă nu-l recuperez pe acest Cardinal...” Bourne se repezi apoi spre poarta de nord a Abației, cu trei soldați pe urmele lui. Se opri scurt la poartă, îi întrebă pe gărzile care stăteau acolo, își scutură torța și împinse un portar la pământ înainte de a ieși în fugă din Abație. În cele din urmă, încetini pasul rapid și își trăsesese respirația în timp ce se apropia de grajduri.

În grajduri, cai speriați suflau și tropăiau, roadându-și frânele și trăgând de hățurile legate. „Se apropie Căpitanul!”, exclamă unul dintre soldații responsabili de asigurarea armăsarilor și a clădirilor. Bărbații alergau prin grajduri, ocupându-și posturile, iar soldatul cel mai în vârstă se puse în poziție de drepti lângă intrarea hambarului .

„Arestați-l pe cardinal!” a strigat Bourne, apropiindu-se de soldat.

„Căpitane?”, l-a întrebat soldatul.

„Nu este aici?”

„Nu, domnule.”

Bourne se opri și aruncă o privire nedumerită înapoi, spre Abație.

„E deja în drum spre destinație, căpitane”, a adăugat soldatul.

Bourne se întoarse brusc. „Cu siguranță, nu i-ai permis să plece pur și simplu!” Alergă în grajduri și își trecu lanterna mai departe, inspectând interiorul.

Soldatul l-a urmat. „Merg călare spre satul Murat – să -l aducă pe călugăr, așa cum i-ai poruncit.”

„N-am dat niciun astfel de ordin, imbecile!” Bourne a lovit un stâlp de hambar și s-a uitat fix la un hambar gol. spațiul dintre rândurile de cai înhamați. „Unde este al meu?”

Soldatul ezită înainte de a răspunde. „Eminența Sa... ăăă... cardinalul a susținut că ați dorit... A spus că i-ați ordonat să-l ia pe al dumneavoastră... era calul mai de încredere.”

Bourne l-a împins pe soldat înapoi. „Bineînțeles că ar putea spune asta!” A scanat fețele celorlalți gărzi ai grajdului. „Și ar fi adevărat să presupună asta - având în vedere că este armașul căpitanului vostru!” A clătinat din cap, aproape chicotind neîncredător. „I-ai dat propriul meu armaș?”

„Este cardinal al Sfântului Scaun, domnule căpitan”, a răspuns garda. „N-am venit noi ca să-l ajutăm pe Eminența Sa?”

Bourne a tras adânc aer în piept. „Într-adevăr, cât de uituci de mine”, a spus el dând din cap înainte de a se întoarce către ceilalți bărbați. „Pregătiți-vă, patru cai – cei mai rapizi și mai odihniți.” A selectat patru oameni. „Îl veți urmări. Capturați-l pe cardinal și hârțiile lui. Fiți gata.”

„Voi înșivă să călăriți.” Bărbații s-au adunat lângă peretele hambarului, ușurându-se în timp ce Căpitanul lor le dădea instrucțiuni suplimentare peste sunete de bolboroseală. „Există doar „un drum care duce din această abație. Vreau ca voi doi, care sunteți mai mici, să vă mișcați ca vântul și să încetiniți degeaba până ajungeți la Murat. După care, vă veți întoarce și vă veți plimba caii sub doar umbră, în timp ce căutați în liniște pe marginile drumurilor și în tufișuri un cardinal rănit ascuns.” I-a bătut pe cei doi soldați mai mari pe spate. „Veți lua armașarul mai lent și veți călări constant.” spre sat și nu-i vei întrece pe cei doi oameni care merg înaintea ta – știi la ce mă aștept. Vreau ca cardinalul și toate hârțiile lui să mi se returneze – și fără a-i păta nici măcar degetul cel mic.”

— Da, căpitane, răspunseră ei, adunându-se și pregătindu-și caii.

Bourne și-a scos casca, și-a dat părul pe spate și a aruncat o privire spre spațiul gol unde fusese legat ultima dată calul său personal. S-a întors către garda mai în vârstă, cu foc în ochi. „Și dintre toți armașarii din grajdurile astea, cardinalul te-a făcut să crezi că va lua doar un singur armașar – al meu – și va aduce un așa-zis preot din Murat?”

— Iartă-mă, căpitane, răspunse soldatul, ferindu-și privirea de la privirea arzătoare. „Dacă am fi știut...”

„Crash!” Bourne se întoarse și îl trânti pe soldat cu casca în cap, trântindu-l la pământ înainte de a-i arunca casca pe pieptul bărbatului inconștient.

„Nu eu și un cardinal! Nu eu și un sfânt!” a răcnit Bourne. „Nu eu și Dumnezeu! Ordinele tale vin de la mine, numai de la mine!”

Un soldat călare și-a îndemnat calul să înainteze. — Să plecăm acum, căpitane?

„Grăbiți-vă!” a strigat Bourne, făcându-le semn să pornească. Cei patru bărbați călare au ieșit în fugă din grajduri, tropăitul tunător al copitelor armașarilor lor stingându-se în noapte. În zăbovirea

În tăcere, un Bourne aparent imposibil se sprijini de un stâlp de grajd și privi spre cer pentru a descoperi o lună rotundă – și, vizibil surprinsă înăuntru, nu se putu abține să nu discernă o asemănare perfectă cu fața fără piele a Călugărului Grate .

Bourne a părăsit grajdurile cu cei trei soldați ai săi. Imediat ce intrase pe poarta abației și ordonase oamenilor să se alătore rândurilor existente lângă catedrală, o mulțime de soldați și preoți s-a adunat în jurul lui: Clodius, Greville, înaltul sergent de armată și cel mai în vârstă, ofițer cu părul argintiu. Bourne l-a întrebat pe soldatul înalt. „Am înțeles că preoții „Dormitorul este securizat?” „Așa este, căpitane. Și călugărul gras este în paza mea... în baie.” Bourne dădu din cap, lovindu-l pe braț. Se întoarse către bătrânul ofițer. — Și cum rămâne cu căutarea Băiatului-Diavol?

„Am verificat fiecare tunel, criptă și spațiu de sub casă – nicio urmă de el. Mai mult, acum arde un foc în tuneluri. Am adunat găleți lângă fântâna Abației”, a oferit bărbatul, arătând în direcția refectoriului. „Să sting flăcările?” Căpitanul studie pământul înainte de a răspunde. „Nu, lasă-l să ardă.” Se uită direct la ofițer. „Vreau ca catacombele să fie sigilate și păzite. Dacă se ascunde în tuneluri, atunci eu...” „Îl voi afuma.” Bourne și-a pocnit degetele, arătând spre poarta sudică a Abației. „Luați-vă oamenii rămași și acoperiți cimitirul. Întoarceți fiecare piatră. Tăiați fiecare copac.” „Dacă tot nu reușiți să-l capturați, atunci veți plasa mai mulți santinele în umbră pentru a păzi în secret terenul, în căutarea oricărui semn al lui.” Bourne a tras adânc aer în piept și a dat din cap, spunând cu voce tare, fie și numai pentru autoafirmare: „În curând, va fi presat să găsească un loc unde să se ascundă.”

Clodius a pășit lângă soldat și și-a dres glasul. Ofițerul a răspuns, strecurându-se Sulul de pagini fragile al lui Naramsin de sub veșmânt. „Uite asta, căpitane”, a oferit el , dându-i sulul lui Bourne. „Înainte de incendiu, am găsit aceste hârtii ascunse în patul băiatului.” A arătat cu degetul între Clodius și Greville. „Acești călugări le consideră importante – poate chiar utile.”

Bourne îl privi pătrunzător pe Clodius. Îi înmână torța lui Greville și desfăcu pergamentele în timp ce-i ordona ofițerului să înceapă percheziția cimitirului. „Voi fi la baie. Aduceți-l pe Băiatul-Diavol, dacă îl capturați.”

— Da, căpitane. Bătrânul soldat și-a dat drumul cu o plecăciune grăbită.

Bourne i-a ordonat sergentului de armată: „Ia oamenii din catedrală. Adu-i în dormitor și dublează-ți rândurile.”

— Da, spuse sergentul înalt, dădând din cap și plecând.

Sub lumina lanternei lui Greville , Bourne a scanat scrisoarea lui Naramsin în timp ce sergentul aduna o sută de soldați și îi îndruma prin curte.

În cele din urmă, Clodius luă cuvântul. „Dacă vă place, căpitane, am dori să schimbăm câteva cuvinte cu dumneavoastră.” Bourne doar dădu din cap, continuând să citească.

Greville clătină din cap, adăugând: „Nu mi-am dat seama niciodată în acești ani și ar fi trebuit măcar să bănuiesc că Lazăr este cu adevărat un grotesc supraviețuitor — Maica Domnului!” Ivan l-a ascuns sub o față acoperită, în catacombe, deoarece lumina soarelui l-ar fi distrus cu siguranță. Totul are sens acum, având în vedere totul. Semnele subtile erau peste tot - poate că am ales împreună să le ignorăm. S-a aplecat și a dat o parte. și a privit în sus, spre rândurile de statui de pe acoperișul catedralei.

Bourne l-a apucat pe Greville de mână și a îndreptat scurt lanterna deasupra paginilor în timp ce citea ultima parte a scrisorii lui Naramsin. Apoi a rulat repede paginile și și-a mijit ochii la Clodius. „În timpul șederii mele la Ablația dumneavoastră, ați devenit singura și principala mea distragere.” Bourne a lovit sulul de pergament în mână, făcând acest lucru în mod repetat, în timp ce se gândea să mai audă măcar un cuvânt de la călugării enervanți pe care ajunsese să-i deteste.

Clodius se înțepeni. — Vă rog, căpitane. Acele pergamente sunt foarte vechi și delicate. „ Poate că aș putea fi însărcinat cu păstrarea lor în siguranță?” Clodius a întins mâna după sulul de pagini, dar Bourne le-a smuls, încruntându-se. Le-a strecurat în vestă și, pe un ton mai blând, a propus o înțelegere. „Voi doi mă puteți însoți la baie și să-mi împărtășiți ce știți despre documente. Totuși, în schimbul audienței mele, aștept asistența voastră completă în baie. Intenționez să obțin o mărturisire de la călugărul gras cu privire la locul unde se află Băiatul-Diavol.”

Clodius aruncă o privire scurtă spre Greville și dădu din cap. — Și te vom ajuta, căpitane. „Călugărul gras”, a spus Bourne, „din nou, cum se numește?”

— Delon, spuse Greville. Delon Odino. Și el este un Călugăr Senior și cunoaște foarte bine Piatra Porții.

Clodius a adăugat: „Și Grotescul – Băiatul-Diavol pe care îl cauți – răspunde la numele „al lui Lazăr, Căpitane.”

— Odino, remarcă Bourne, pocnind din încheieturi în timp ce înainta spre baie.

„Acum, povestește-mi despre hârtiile astea.”

Greville i-a luminat calea în timp ce Clodius îl informa pe Bourne despre ce avea în mână.

„Acele hârtii au fost scrise de un Grotesc acum aproape trei sute de ani. Din câte am înțeles de la prima pagină, acest Grotesc a tradus în întregime marcajele Pietrei Porții. Acum ascultați

„Doamne, Căpitane — sute de Călugări Seniori au adunat de atunci nenumărate legături în încercarea de a descifra însemnele. Întrucât și noi suntem Călugări Seniori, chiar și propriile noastre legături zac în scriptorium, printre o colecție nedivulgată de lucrări. În toată istoria acestei Abații, niciun călugăr nu a tradus vreodată însemnele, sau cel puțin așa am dedus. Acum aflăm că un singur Grotesc pare să fi reușit acolo unde sute dintre noi am eșuat. Mai mult, Lazăr este un Grotesc. Este capabil să citească și să scrie în mai multe limbi, după cum am văzut. Iar oamenii tăi au găsit hârtiile în posesia lui. Acestea fiind spuse, sunt acum sigur că însemnele de pe Piatra Porții sunt într-o limbă pe care doar un Grotesc o poate descifra.”

Bourne se opri și se întoarse. — Știi de ce sunt Căpitan al Gărzii Regale a Majestății Sale ? Cu o perspicace animadvertiment, Bourne își răspunse propria întrebare. — Văd lucrurile așa cum sunt, sau așa cum ar putea fi, și niciodată așa cum nu sunt. Clodius făcu un pas înapoi și se holbă la cicatricea de pe obrazul Căpitanului în timp ce continua. — Spui că Băiatul-Diavol este un Grotesc și că numai un Grotesc poate descifra însemnele. Totuși, Cardinalul nu avea nici urechi de pisică, nici dinți de câine și s-a dovedit a fi perfect capabil să stăpânească acea piatră chiar cu propriile sale hârtii. Și, din moment ce îmi amintesc că vorbele lui erau latinești, sunt sigur că fie îmi pierdeți timpul cu povești grotești, fie acest Cardinal a tradus însemnele când voi, preoții, ați dat greș. Acum, care dintre ele este?

Greville clătină din cap. „Am văzut paginile Cardinalului . Erau la fel de vechi ca paginile pe care le dețineți, căpitane. De ce și-ar fi putut scrie cuvintele pe foi atât de delicate și de casante?” Greville se întoarse către Clodius. „Nu cred. În calitate de Cardinal al Consiliului Superior, are acces nelimitat la Arhiva Apocrifelor.” Clodius dădu din cap. „Se poate ca traducerea pe care le deține să fi fost, de asemenea, scrise de acest Cleric Naramsin?”

Bourne scoase paginile rulate din vestă, le desfăcu în timp ce întreba: „Atunci, cu aceste pagini, aveți mijloacele de a închide piatra – chiar și fără Cardinal și pajii lui?”

Clodius răspunse: „Da și nu, căpitane. Cu acele pagini, s-ar putea să am mijloacele să închid Piatra Porții; totuși, dacă bănuielile mele sunt corecte, voi avea nevoie de compania lui Lazarus – scutierul Grotesc – să-mi servească drept traducător.” Bourne bâjbâi printre pagini, văzând doar marcaje hieroglifice. Dispoziția i se întunecă. „Exact, căpitane” , oferi Clodius, ridicând o bărbie demnă și oferindu-i lui Bourne un zâmbet scurt. „Paginile conțin doar marcaje – nu traduceri. Trebuie să ne predați Grotescul înainte de a putea continua. Și rămâne de văzut dacă acest lucru se va întâmpla.”

Bourne și-a mușcat buza, a rulat repede paginile și le-a băgat sub vestă. Făcând o fugă înainte, apucă doi pumni din roba lui Clodius și îl trase pe călugăr spre el. Greville făcu un pas înapoi, privirea sa surprinsă fixată asupra verdelui arzător al ochilor Căpitanului, în timp ce îl muștra pe Clodius și șmecheriile lui. „Pari dornic să mă prezinți ca pe un fel de public prostesc – atârând cu fiecare cuvânt al poveștii tale care se desfășoară încet!” Își strânse strânsoarea și îl trase pe călugărul împietrit și mai aproape de barba lui, până când Clodius simți picăturile de salivă și respirația fierbinte a fiecărui cuvânt al său. „Sau poate mă iei drept un personaj jalnic într-o poveste pe care o târăști cu bună știință, chiar și la moartea răbdării mele! Care dintre ele este?” Îl scutură.

„Într-adevăr, nu!” gâfâi Clodius, implorându-l. „Iartă-mă, căpitane. Nu vreau decât să te ajut!”

Mulțumit de supunerea călugărului, Bourne l-a eliberat. „Și așa vei face.” Clodius și-a aranjat veșmintele în timp ce Bourne își revizua deschis planul de acțiune împreună cu Greville. „Din moment ce am semnele de pe piatră, îl voi interoga acum pe călugărul gras, îl voi căuta și captura pe Băiatul-Diavol și îl voi ruga să traducă cuvintele necesare pentru a închide piatra.” Bourne se întoarse către Clodius și îl sfătui, arătând cu degetul: „Din acest moment, vei să-mi spui doar ce trebuie să știu și nici un cuvânt în plus, nici un cuvânt în minus – ca să nu uit că ești un om al stofei. Înțelegeți ce vreau să spun?”

Clodius dădu din cap, iar cei doi călugări schimbă scurt priviri înainte de a se grăbi după Bourne, care acum se îndrepta furios spre baie. Căpitanul ocoli colțul din față al băii, auzind vocea urlătoare a lui Odino, care striga din interiorul clădirii. „Nu știu nimic”, zic eu! „Lăsați băieții să plece. Intrați aici și faceți la fel cu mine și...” „Îți voi rupe singurul braț sănătos!” „Destul”, a lătrat Bourne. Soldatul cu un singur braț l-a eliberat pe Thateus și s-a repezit afară, dându-se drept în timp ce băiatul scutier aluneca pe zid. Mai mulți gărzi au apărut brusc dincolo de colțul îndepărtat al băii și s-au prezentat ca fiind gata... oameni. Căpitanul le-a aruncat o privire lui Thateus și Miguel înainte de a-l interoga pe soldat. „Ce acțiuni sunt acestea și din cine sunt ordinele?” „Extragem mărturisiri, domnule, ca să aflăm unde se află băiatul demon.”

Bourne a luat torța de la Greville și i-a îndesat-o în mâna soldatului. Brusc, vocea lui Odino s-a auzit prin întunericul interior al clădirii. „Nu este nimic de...” „Extrage! Dezleagă-mă și îți voi extrage celălalt braț. E tot ce poți aduna cu piciorul ăla de pasăre al tău, să bați un tânăr scutier!” Soldatul cu un singur braț doar și-a dat ochii peste cap, ignorând cuvintele ridiculizate ale lui Odino în timp ce îl informa pe Căpitan că ordinele sale veneau de la sergentul de arme. Bourne i-a privit evident pe cei doi

băieți scutieri bătuți înainte de a răspunde. „Din câte arată, știi la fel de puțin ca atunci când ai început. Totuși, dacă vrei să-i omori sub pretextul de a le obține o mărturisire, neapărat, continuă.” A făcut un gest spre Thateus, apoi spre gardieni. „Poate că toți oamenii din fața ta ar dori să fie martori la metodele tale exigente.”

— Eu... ăă... nu înțeleg că sunt dispuși să mărturisească, căpitane, recunosc soldatul. Bourne s-a aplecat spre el și a mârâit: „Atunci poate că nu știi unde se află? Ce crezi?”

— Da, căpitane, răspunse soldatul, adunându-se brusc și mai rigid. „Atunci du-i pe băieții ăștia înapoi în dormitor!”

Soldatul s-a întors cu torța, aplecându-se scurt peste Thateus înainte de a se ridica din nou în picioare, în timp ce și-a dat seama că nu avea nicio mână disponibilă să-l ridice pe băiat în picioare. Greville a rânjit disprețuitor, iar Clodius l-a privit urât. Bourne a ordonat soldaților să-i ducă pe băieții bătuți la dormitor. I-a poziționat pe ceilalți în fața intrării băii, apoi i-a șoptit bărbatului cu un singur braț: „Tu ești purtătorul meu de torță. Vei învăța metoda corectă de a obține o mărturisire.” L-a escortat pe gardian în clădire.

Umbrele au dispărut, iar torța care iscodea privirea l-a dezvăluit pe Odino, cu fața roșie și murdar, cu încheieturile legate de o coloană de lemn din centrul podelei băii. Bourne s-a apropiat de călugăr și l-a studiat. Mâneca stângă a robei lui Odino era ruptă și acesta stătea doar cu sandala dreaptă încălțată, cu celălalt picior desculț. „Te rog să-i ierți pe oamenii mei dacă te-au tratat aspru. În mijlocul îndatoririlor presante, uneori sunt neglijenți în ceea ce privește bunele maniere.” L-a bătut ușor pe Odino pe umăr. „În momentul în care te voi duce înapoi în dormitor și te voi îmbrăca în haine curate, îi voi pedepsi aspru pe cei responsabili pentru maltratarea ta.”

Odino mârâi. „Poate că i-ai putea corecta așa cum ai făcut cu Călugărul Ivan?”

Bourne și-a încleștat maxilarul, iar cei doi și-au întâlnit privirile în lumina lanternei. L-a înconjurat pe călugărul legat, examinându-l cu atenție. Odino i-a zărit pe Clodius și Greville ieșind din umbră. „Ce faceți voi, smiorcăind robe aici? Nu-i așa?” „Aveți catacombe de supravegheat?” Clodius s-a uitat de sus la Odino cu o privire arogantă de patrician .

Bourne i-a pășit în față lui Odino . „Îndatoririle sau necazurile mele nu țin de tine. Nu-mi doresc să...” „Nu se va întâmpla nimic mai rău preoților acestei abații.” A arătat spre Clodius și Greville. „Vezi? Frații tăi din stofă sunt liberi să cutreiere Abația.” Greville și-a încrucișat brațele și a făcut un gest cu umerii ridicați. Odino s-a uitat urât la Căpitan, știind că acesta...

Soldații săi îi închid pe preoți și scutieri în dormitor. Bourne a continuat: „Vă voi tăia legăturile chiar în acest moment. Totuși, pentru aceasta am nevoie de o mică faptă din partea dumneavoastră. Caut un băiat scutier care se numește Lazarus. Spune-mi unde se află și vă voi trimite mai departe.” Bourne s-a aplecat aproape și i-a șoptit călugărului legat: „Îți dau cuvântul meu ca Căpitan al Gărzii Majestății Sale .”

Odino l-a batjocorit cu propria-i șoaptă: „Du-te și întrebă-l pe tatăl lui unde se află!” A scuipat în barba lui Bourne. Căpitanul și-a retras pumnul, dar și-a lăsat brațul la fel de brusc. Și-a șters obrazul și a făcut cu mâna, chemându-i pe Clodius și Greville. Cei doi călugări s-au apropiat și, observând paginile rulate din vesta lui Bourne, privirea lacomă a lui Clodius a rămas ațintită asupra lor chiar în timp ce Căpitanul vorbea. „Vă voi permite ceva timp în compania solitară a călugărilor, astfel încât nobilimea rațiunii preotești să poată triumfa.” Bourne a smuls... torța de la gardian și i-a dat-o lui Greville, adăugând suficient de tare cât să audă Odino: „Cât timp mai are dinți în cap”. A părăsit baia, lăsându-i pe cei trei călugări către ei înșiși.

Clodius i se adresează lui Odino cu un zâmbet lingușitor. „Am avut și noi neînțelegerile noastre și, din partea mea, vă rog să mă iertați.”

„Iartă?” întrebă Odino, neîncrezător. „Chiar mâna ta a făcut ca Ivan să fie mort și eu să fiu legat de acest post! Și ce se întâmplă cu soarta nenorocită pe care mi-ai dat-o?” Lazăr – acum părăsit și sortit pieririi? Ca un frate al pânzei, nu ai nicio grijă sau rușine – nicio milă sau îndurare – mai ales pentru bietul Lazăr?”

Clodius aruncă o privire spre Greville înainte să se apere. „Căpitanul a ordonat arestarea ta.”

„Îți cunosc foarte bine intențiile”, exclamă Odino. „L-ai pus pe Cardinal împotriva mea și a lui Ivan, în încercarea de a vă proteja locurile de supraveghetori ai...”

„Catacombe!” pufni Clodius, luat prin surprindere. Odino se uită peste umăr, holbându-se la latrina pe care Ivan o folosea pentru a se prefăca că evadează. „Clodius, te implor. Ca slujitori în Hristos și frați ai acestei mănăstiri, dezlegă-mă – dă-mi șansa de a mă elibera. Știi că, la rândul tău, ți-aș oferi același lucru.”

Greville arată spre intrare. „Căpitanul e chiar afară și nu vreau să fiu legat alături de tine!”

Clodius a fost de acord, adăugând: „Nu există nicio modalitate ușoară de scăpare”.

„Există o modalitate, Clodius. Mă poți ajuta fără să pari că ai luat parte la asta. Te pot asigura...”

„Destul!”, exclamă Clodius. „Căpitanul te va elibera când vei mărturisi unde se află Lazăr .

Vorbesc în numele fiecărui călugăr din această mănăstire când îți cer să pui capăt acestui lucru.”

nebunie."

„Te aștepti să-l părăsesc?”

„Ne-ai părăsit pe toți, inclusiv pe tine! Căpitanul l-a ucis pe Ivan pentru că l-a împotrivit. Nu-i repeta greșeala. Acum, spune-mi unde se ascunde Lazăr!”

Odino și-a coborât privirea, vizibil învins. A studiat podeaua și a zâmbit slab.

„Poate că spui adevărul. Dacă îmi dai cuvântul tău de om al lui Dumnezeu că nu ai de gând să-i faci rău băiatului, atunci te voi duce la el.”

Greville a pășit înainte, dar Clodius l-a apucat de mânecă. „Ne iei drept proști, Odino? Căpitanul e nerăbdător să te elibereze, după ce Lazarus e în paza lui.”

Odino privi intrarea băii înainte de a șopti: „Nu-l pot părăsi pe Lazăr – Căpitanul îl va ucide la fel de repede ca pe Ivan. Totuși, promite-mi că-l vei scoate din Abație și îți voi spune unde se ascunde. Soarta lui Lazăr este în mâinile tale!”

Cei doi călugări au schimbat priviri. Clodius a fost de acord. „Foarte bine, atunci. Îți dau cuvântul meu.”

„Lazăr va părăsi terenul Abației. Acum, spune-mi unde se află.”

Odino dădu din cap, șoptindu-i călugărului fără principii: „Ești un om bun, Clodius. Eu sunt

„Îți datorez datoria. Lazăr se ascunde în...” S-a uitat spre ușă și a mormăit intenționat restul cuvintelor.

— Din nou, dacă vreți, remarcă Clodius, apropiindu-se mai mult. Unde este?

Odino se sprijini ferm cu spatele de stâlp și șopti încă o dată: „Lazarus se ascunde...” Îl izbi pe Clodius cu călcâiul în pieptul lui. Preotul zbură înapoi, se rostogoli pe podea și se agăță de piept. Greville alergă în ajutorul mentorului său care gâfâia .

„Nu sunt Iuda Iscarioteanul!”, a mârâit Odino. „L-am ocrotit pe Lazăr. Nu-l voi părăsi niciodată, nici pe el, nici pe tatăl lui – pentru nimeni – și mai ales pentru soldați și preoții lor marionetă !”

„Căpitane!”, a țipat Greville. „Căpitane!”

Bourne și oamenii lui s-au năpustit pe ușă, înconjurându-i pe cei doi călugări. Căpitanul s-a uitat la Odino, care doar a ridicat din umeri. „Atâta cu noblețea preoțească”, a mormăit Bourne .

„Încă un călugăr cu foc în el, văd.” I-a ordonat lui Greville să-l ajute pe Clodius să iasă din baie.

Apoi a ordonat la doi dintre oamenii săi să-i lege picioarele lui Odino. Odino i-a lovit cu piciorul, iar Căpitanul a chemat mai mulți soldați. Abia după ce călugărul a fost legat cu succes, a pășit înainte. „Îți voi mai da o șansă să te izbăvești . Unde l-ai ascuns pe Băiatul-Diavol?”

„Ce este un Băiat-Diavol?” a întrebat Odino. „N-am mai văzut așa ceva...”

Bourne i-a trântit lui Odino pumnul în pieptul lui. Acesta i-a răspuns preotului care tușea: „Din nou, unde este Băiatul-Diavol?”

„N-am văzut niciun Băiat-Diavol în toată viața mea...”

Maxilarul lui Odino a trosnit sub o altă lovitură de pumn. Sânge și salivă i-au zburat din zbor.

Bourne a urlat: „Iarăși, Băiatul-Diavol?”

— Te iert, căpitane, remarcă Odino cu o aluzie sarcastică. Dumnezeu să-ți arate...

Odino s-a prăbușit sub forța unei alte lovituri.

„ Băiatul-Diavol?” a întrebat Bourne.

Odino își ridică capul, forță un zâmbet și îi făcu cu ochiul stângaci. Lui Bourne îi fierbea sângele în fiartă.

După aceea, Odino a suferit mânia nestăpânită a unui Căpitan care trăise orori mai inexplicabile, gafe de neiertat și o prostie totală în scurta sa ședere la Abație decât în toate zilele sale ca soldat. Totuși, după ce durerea arzătoare a trecut, după ce sângele s-a adunat unde nu-i era locul, Odino nu s-a mai agitat la fel de mult. După ce ochii i s-au închis și nu a mai putut prezice următoarea lovitură, nu a mai fost torturat de anticipare. După ce țiuitul din urechi a redus la tăcere vocea țipătoare a Căpitanului, a venit pacea. Și după ce coastele i-au trosnit la fulgerarea amintirilor plăcute ale trecutului său în catacombă cu Ivan, Lazarus, Miguel și Thateus, nu a mai avut nevoie de dinți ca să zâmbească. La urma urmei, viața fusese bună cu el.

„Trezește-te!” a strigat Bourne, aruncând o găleată cu apă peste călugărul legat și îngenuncheat.

Odino a găfâit și s-a lăsat pe spate pe călcâie.

Greville se repezi la el și îl prinse de braț. „Odino, prin harul lui Dumnezeu, spune-i Căpitanului.”

Odino se sprijini de călugăr în timp ce gemea. „Eu... eu... cer Absoluția și ultimele ritualuri. Nu... mult timp.

Cheamă... pe Călugărul Nicholas. Cer... mărturisire... doar ... lui.”

„Gata cu preoții! Spovedește- te mie!” exclamă Bourne, aruncând găleata și zdrobind-o de perete. „Vorbești doar cu mine!!!”

Clodius, ținându-și încă pieptul în mână, se apropie de Bourne. „Căpitane, dacă îmi permiteți. Suntem obligați să oferim ultimele ritualuri dacă suntem solicitați. Este datoria noastră absolută să ne conformăm - o regulă rânduită divin de Sfinția Sa și aplicată cu strictețe prin astfel de ordine ale Sfântului Scaun. Nu-i putem refuza o ultimă spovedanie din partea unui preot ales de el.” Clodius șopti: „ Vă rog, permiteți-i această cerere și, în spovedania lui, vom descoperi de la Călugărul Nicolae unde se ascunde Grotescul lui Lazăr. Ca seniori ai lui, avem considerabile...”

mijloace de persuasiune.”

Bourne doar l-a privit urât pe Clodius în timp ce gărzile se îndepărtau de intrarea în baie și un soldat gâfâit se forța să treacă pe lângă ele. Bărbatul s-a apropiat de Bourne, și-a tras respirația și a vorbit: „Dacă îmi permiteți, căpitane. Prezența dumneavoastră imediată este necesară la biserică.”

„În ce scop?” întrebă Bourne, încruntându-se.

Soldatul a scanat fețele curioase din jurul său înainte de a se apleca la urechea lui Bourne și a vorbi încet: „E vital, căpitane.”

Bourne a pufnit, s-a întors și l-a bătut ușor pe Clodius pe piept. Călugărul s-a uitat la încheieturile însângerate în timp ce Căpitanul i se adresa. „Permite-i preotului să-și îndeplinească ritualurile. La întoarcerea mea, aștept să aflu unde se află diavolul. Fă să fie așa.” Clodius a fost de acord, iar Bourne s-a întors către cel mai apropiat gardian și a arătat spre Greville. „Ai grijă să fie escortat la dormitor. Trebuie să aducă un călugăr pentru ultimele ritualuri - doar pe Călugărul Nicholas.” A luat o torță și l-a urmat pe soldat afară din clădire.

Imediat, Clodius l-a tras pe Greville aproape de el și i-a șoptit: „La întoarcere, adunați-vă de la Nicholas de La

„Spune-i clar că mă voi asigura personal ca zilele sale rămase la Abația Gardiens să fie îndeplinite cu cea mai mare penitență și tăcere absolută, în respect neobosit față de Domnul, desigur. Acum, trebuie să-l urmez pe Căpitan - să plec - și să mă grăbesc, înainte ca Odino să treacă și să ia cu el pentru totdeauna informații despre locul unde se află Grotescul.” Greville dădu din cap și plecă cu soldatul în timp ce Clodius se furișă în umbră, urmându-l pe Bourne de departe.

Căpitanul a ocolit catedrala, iar soldatul a arătat spre zidul perimetral al bisericii, unde un rând de bărbați stăteau pe jos lângă cizme, mângâindu-și picioarele goale sub lumina torțelor.

— S-a întâmplat acum doar câteva clipe, căpitane. Soldatul l-a escortat pe Bourne până la intrarea laterală a bisericii înainte de a arăta spre ușă. — Vezi? Acolo. Ceața arzătoare se evaporă.

Bourne se apropie de intrare și inspectă o ceață neagră care se prelingea constant din prag, și ascunzând pământul. Se ghemui și își trecu degetele prin bruma care se învârtea, retrăgându-și brusc vârful degetelor pline de bășici.

Soldatul a remarcat: „Într-adevăr, căpitane. Și miroase a moarte.”

Bourne își mirosea degetele în timp ce se îndepărta de ceață. A privit catedrala cu privirea. „Soldat, vreau să te grăbești la dormitor și să-l informezi pe sergentul de armată că Chem o treime din oamenii lui mai odihniți să se adune la fântâna Abației. Găleți sunt zăcute lângă ea. Oamenii vor scoate apă, vor aduna pământ și vor amesteca găleți cu noroi. Îi doresc pe toți

„Crăpăturile și fisurile sunt sigilate. Îngropați întreaga biserică, dacă este nevoie.”

— Da, căpitane. Soldatul dădu din cap și o luă la fugă.

Sub lanterna sa, Bourne își examina vârful degetelor dureroase și reflectă asupra torturii pe care o primise...

Călugărul Grate trebuie să fi suferit. Sunetul unor pași i-a îndreptat atenția către o gardă care se apropia în grabă. Bărbatul s-a oprit, și-a tras respirația și i s-a adresat. „E urgent, căpitane!”

„Ce, acum?”

Soldatul a arătat spre acoperișul catedralei. „Statuile se mișcă!” Bourne a ridicat o privire scurtă înainte de a-și miji ochii spre el. „Dacă îmi permiți, pot fi văzute în lumina lunii.”

„Arată-mi”, a răspuns Bourne. În timp ce garda îl escorta pe Bourne pe partea opusă a catedrală, căpitanul l-a avertizat: „Și ar fi bine să se miște, ca nu cumva să te mut eu pe tine.” „Se mișcă”, l-a asigurat soldatul.

Cu fiecare eveniment bizar pe care Bourne îl trăise de la sosirea sa la Abație, o altă descoperire oribilă se reducea la puțin mai mult decât un alt clișeu adăugat la o listă tot mai mare de evenimente suprarealiste. „Eram convins, ai putea spune asta.”

Călugărul Clodius s-a uitat cu atenție prin colțul întunecat al refectoriului, cu ochiul său ager ațintit asupra lui Bourne și garda în timp ce înconjurau catedrala. Căpitanul s-a alăturat mai multor soldați care s-au adunat în public pentru a inspecta zonele superioare ale bisericii. Bărbații au arătat în sus, iar Bourne s-a aliniat în linie directă cu luna. Clodius s-a strecurat printre tufișuri pentru a vedea mai bine ceea ce le capta atenția.

Ținând în brațe o carte, un crucifix și o ploscă cu dop, Călugărul Nicholas a ieșit în fugă din dormitor. O fâșie de pânză ornamentată îi acoperea gâtul ca o eșarfă, capetele cu volane fluturând în vânt. În timp ce tânărul călugăr trecea printr-un șir de santinele purtătoare de torțe nebănuitoare, Greville și escorta sa de soldați s-au grăbit după Nicholas, strigându-i înainte să -i lase trecerea liberă. Nicholas a ajuns la baie și s-a strecurat printre soldați, în timp ce țipa la ei: „Este un preot - un om al lui Dumnezeu! Cum ați putut să-i permiteți Căpitanului vostru...”

Nicholas a pășit înăuntru și a înlemnit. În lumina pâlpâitoare a torței unui soldat, nu a recunoscut grămada însângerată și în robe care zăcea mototolită la baza stâlpului băii. S-a uitat la gărzile ingenuncheate care țineau capul nemișcat al unui călugăr, apăsând o cârpă umedă peste ochii roșii și umflați ai acestuia. Nicholas s-a repezit afară. Și-a așezat materialele lângă călugărul rănit înainte de a-l examina. „Nu”, a remarcat el, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. „A existat o greșeală. Nu este el.” S-a întors și s-a uitat fix.

pe podea, râzând și plângând de durere. „Asta nu e...”

Nicholas a sărit peste cea mai apropiată gardă și s-a lovit cu capul de lespezi. Soldații rămași s-au năpustit asupra lui și l-au tras deoparte.

„Nicholas! Nu! Nu mai e timp!” Vocea bolborosită a lui Odino i-a potolit imediat furia tânărului călugăr, care a căzut moale și a început să plângă. Apoi și-a adunat materialele înainte de a-i certa pe soldați. „Ultimele ritualuri necesită decența intimității!” Soldații s-au uitat la Greville, care le-a făcut un semn solemn din cap înainte de a se retrage la intrarea în baie. Bărbații l-au urmat pe Greville, ieșind din clădire.

Odino i-a șoptit lui Nicholas: „Apropie-te, băiete. Trebuie să știi ceva.” Tânărul călugăr și-a dus urechea la buzele călugărului înfrânt. În timp ce Odino vorbea, ochii lui Nicholas s-au mărit. S-a retras, l-a privit fix pe Odino și l-a întrebat: „Lazăr e unul dintre ei?”

— Taci, șopti Odino, aruncând o privire scurtă spre Greville cu ochii aproape umflați și strâns închiși, înainte de a continua. Am nevoie de o sarcină de la tine. Nicholas ascultă cu atenție, dând din cap din când în când. Odino intră într-o criză de tuse și își sprijini capul de stâlp. Acum, dă-mi cuvântul tău că vei duce totul la bun sfârșit, Nicholas.

Tânărul călugăr și-a șters lacrimile de pe față. „Totuși, vei muri! Ceea ce ceri...” „Sunt deja mort!” interveni Odino. „Acum, jură-mi ce promiți!” Nicholas a tras adânc aer în piept și a oftat. „Facă-se voia Ta, așa cum dorești.”

Cu degete tremurânde, preotul a aranjat pânza ornamentată care îi atârna în jurul gâtului. A sărutat-o înainte de a lua de lângă el o sticlă cu ulei binecuvântat. Apoi a desfăcut sticla și s-a oprit să-l privească pe Odino. Printre tuse, călugărul s-a chinuit să-i ofere lui Nicholas un zâmbet reconfortant, chiar dacă nu-și putea desluși iubitul ucenic decât o contur întunecat în lumina torței. Cu toate acestea, Nicholas cunoștea durerea și hotărârea voalate din spatele gestului mentorului său. A înclinat sticla și, cu degetul mare, a marcat ușor un semn al crucii peste fruntea, buzele și inima lui Odino. Apoi a deschis o carte cu Scripturi.

Odino s-a rugat: „Iartă-mă, Doamne, pentru greșelile mele trecute împotriva Ta.” În timp ce își continua spovedania, Nicholas s-a aplecat peste el, murmurând pasaje latinești din ultimele rituri.

În cele din urmă, Nicolae deschise ochii și i se adresă lui Odino: „În numele lui Hristos, ești absolvit, Delon Odino des Gardiens.”

Odino tuși și spuse gâfâind: „Hai să ne ocupăm de asta, Nicholas.”

Tânărul călugăr aruncă o privire în spatele lui și-l zări pe curiosul Greville, aplecat adânc în prag cu torța. Nicholas turnă în secret uleiul din ploscă. Ridică crucea de metal, își mușcă buza și își înăbuși respirația înăbușită în timp ce șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji. Apoi se ascunde în mare parte în spatele lui Odino și apucă ferm mâna care îi era deschisă. Nicholas strecură marginea ascuțită a crucii pe pielea degetelor călugărului și, cu o smucitură puternică, îi deschise o tăietură adâncă. Brusc, un șuvoi de sânge se prelinge pe degetele lui Odino, iar Nicholas direcționează jetul cald în ploscă.

Greville se repezi afară și își aruncă lumina asupra lor. „Nu trebuie să-l dezlegați, Nicholas!” „Nu-l dezleg.”

Greville observă plosca. „Sângerarea nu face parte din ultimele ritualuri. Îl vei omorî!”

„Ai grijă de ale tale, Greville! Asta face parte din ultima lui cerere.”

„E definitiv atunci, dacă n-ar tânji decât după moarte.” Greville ridică din umeri, amorțit de tot ce văzuse în ziua aceea, în timp ce se retrăgea la intrarea în baie.

Cu plosca aproape umplută, Nicholas a închis-o în grabă, și-a scos pânza ornamentată de la gât și i-a strâns degetele lui Odino. L-a înconjurat pe Odino și i-a șoptit: „S-a terminat, călugăre.”

„Într-adevăr, se va face”, răspuse Odino, cu ochii umflați. Cu un zâmbet persistent, își întoarse capul ca și cum ar fi admirat un peisaj plăcut.

„Odino?” Nicholas și-a pus mâna pe umărul călugărului și l-a scuturat ușor.

Odino dădu din cap și răspuse delirant: „E ca o pasăre într-o colivie, Ivan. Îl așteaptă o altă lume.”

„Odino?” Nicholas îl scutură din nou.

Călugărul continuă: „O, într-adevăr! Lazăr nu va ști ce să creadă. Îl voi învăța să călărească un armăsar.” A gâfâit de râs. Nicolae s-a lăsat pe spate și a plâns. O expresie tulburată s-a așternut pe fața lui Odino. „Ce să facem cu armăsarii? Soldații...”

păzește grajdurile.”

Tânărul călugăr plângând l-a sărutat pe Odino pe obraji. „Du-te cu Dumnezeu, prietene.”

„N-a văzut niciodată un cal”, remarcă Odino, zâmbind. „Va zbura ca vântul!”

Nicholas a strâns plosca caldă și s-a ridicat în picioare, lăsând Scripturile legate lângă Odino, un om legat. Tânărul ucenic s-a ridicat și a plâns, acum la fel de orb față de împrejurimi precum era mentorul său pe moarte. Nu a plâns pentru că gândurile lui Odino erau preocupate de Lazăr în loc de el însuși. Nici nu a fost tulburat de ideea că Odino nu mai era conștient de prezența lui. A plâns pentru că cea mai pură parte a lui murea alături de Odino.

Sunetul pătrunzător al unui corn de luptă răsuna peste terenul Abației. Nicholas își șterse fața și se întoarse să-l vadă pe Greville ieșind pe ușă în timp ce gărzile își abandonau posturile, fugind spre chemarea la arme. Un soldat călare aproape că-l călcă în picioare pe Greville, iar acesta se împiedică înapoi în clădire.

Nicolae i se adresă lui Odino, înclinându-se adânc: „Facă-se voia Ta, prietene.” Se întoarse și se grăbi spre ușă când Greville îi blocă calea. „Unde te duci cu plosca aia, călugăre? Nu-ți pot permite să ieși din baie. Te rog să aștepți...”

„Crak!” Fără un cuvânt, i-a izbit lui Greville cu pumnul în maxilar, trimitându-l pe el și torța lui în perete. Tânărul călugăr a urlat în timp ce ieșea furios din clădire, „Odino a terminat! Ivan a terminat! Și acum am terminat și eu cu asta!” Nicholas s-a repezit spre dormitor cu tot ce conta pentru el: plosca caldă, ultimele amintiri ale sfântului său mentor și o pereche prețuită de cizme grele, bine cusute, ascunse sub faldurile unei robe de călugăr, care cu siguranță ar fi putut ajuta la pecetluirea unei promisiuni solemne pe care o făcuse în onoarea ultimei cereri a lui Odino.

Curtea se agita, în timp ce siluetele soldaților alergând se revărsau prin poarta sudică a Abației, abandonând căutarea în cimitir. O linie de foc marca terenul în timp ce o procesiune de santinele purtătoare de torțe se îndrepta din dormitor spre catedrală. Bărbații strigau, armurile zăngăneau, iar copitele cailor tunau în ritmul neobosit al unui corn chemător – o formațiune masivă de coordonare marțială domina acum mănăstirea.

Greville se trezi, se mișcă și își lovi mâneca fumegândă. Lângă el, în colț În baie, o coloană de flăcări învăluia o grămadă de robe pe care Ivan le folosise în evadarea sa. A ieșit clătînându-se din clădire, înecându-se. Clodius l-a apucat.

„Foarte mult foc!” găfâi Greville, frecându-și maxilarul. „Nicholas a scăpat.” Clodius l-a tras de braț. „Nu contează! Vino cu mine!” Cei doi călugări au părăsit lumina portocalie a ușii băii și s-au strecurat în întuneric, strecurându-se pe partea umbroasă a refectoriului înainte de a se ascunde în spatele arbuștilor de ienupăr. Ei a dat la o parte tufișurile și a privit soldații cum se adunau în rânduri neîntrerupte care înconjurau întregul perimetru al catedralei. Căii trăgeau vagoane cu muniție prin poarta nordică a Abației, în timp ce strigătele suprapuse de comandă severă se răspândeau peste terenul păzit.

„De ce se adună?”

Clodius a ignorat întrebarea lui Greville , l-a bătut ușor pe umăr și a arătat spre baza zidului abației. „Căpitanul a pus o piatră deasupra sulurilor – chiar acolo, dincolo de „Soldați. Ați putea să-l vedeți?”

Greville își încordă privirea. „Dar nu există adăpost. Vom fi prinși!”

„Nu vei face asta, cu condiția să te grăbești prea mult.”

Greville se întoarse brusc. „Eu?” întrebă el, neîncrezător.

„Stai lipit de baza zidului și întunericul îți va fi adăpost. Soldații nu supraveghează decât catedrala.”

Greville găfâi. „Tu ești cel care caută să le dobândească!”

Clodius a smuls un pumn din roba lui Greville . „Avem puțin timp! Vezi? Acolo!” A arătat spre acoperișul catedralei. Greville a ridicat privirea și a descoperit o sută de statui de piatră care se zvârcoleau ca un cuib de șerpi somnoroși. Statuile se adunau lângă fiecare margine a cornișelor terasate.

„Doamne Dumnezeule! Se mișcă!” , a exclamat Greville, făcându-și semnul crucii deasupra lui.

„Într-adevăr!” îl scutură Clodius. „Trebuie să fugim de aici – și cu acei paji. Acum, aduceți-i cât timp avem momentul. Mișcați-vă!”

Greville se desprinsese de lângă călugărul oficios. „Ai uitat de atunci soarta lui Ivan din mâna Căpitanului? Nu voi fi ucis pentru un sul de hârtii!”

„Foarte bine”, scuipe Clodius, ridicând bărbia. Se întoarse și porni pe spatele refectoriu, bombănind. „Când le voi găsi un cumpărător, nu vă așteptați la vreun fel de compensație sau compasiune!”

Greville strigă după el: „Și când Căpitanul te va străpunge cu sabia lui, nu te aștepta la compasiune sau la ultimele ritualuri!” Clodius îl concedie cu un semn iritabil și dispăru în întuneric. Greville se întoarse și dădu la o parte tufișurilor pentru a vedea un cal blindat purtător de torțe galopând cam din colțul îndepărtat al catedralei.

Căpitanul Bourne încetini calul și își ținu torța deasupra capetelor soldaților ocupați care strângeau muniții dintr-o căruță care trecea încet.

„Lănci și sulite, ascultați-mă acum!”, exclamă Bourne către rândurile de oameni care înconjurau biserica. „Stăteți aplecați spre pământ – mult sub vârfurile armelor.

Strângeți-vă armele de pământ și pregătiți-vă săbiile în mâna cea mică. Cei dintre voi cu cuțite lungi, scoateți-le din teacă și înfițeți-le lângă piciorul din față. La semnul meu, arătați-vă sabia, strigați tare și atrageți diavoli de pe acoperiș peste armele voastre. Sergenți ai Gărzii, duceți-mi comanda!” Ofițerii călare strigară peste căștile formației aliniate la periferie, repetând ordinele lui Bourne . Lăncieri și lăncieri se repeziseră

au pornit înainte cu săbiile mânuite și au format o primă linie de apărare.

„Arbalete, ascultați-mă acum! La semnul meu, descărcați armele după bunul plac.”
„Rămâneți în genunchi și nu vă puneți săgețile în toc. Adunați-le pe pământ, lângă voi. Veți folosi toate săgețile și veți apăra oamenii din fața voastră. Sergenți ai Gărzii, duceți-mi comanda!” În timp ce călăreții în armură instruiău formația, un val de arcași se revărsă, acoperindu-i pe lăncieri cu armele lor.

Bourne a inspectat acoperișul catedralei înainte de a-și îndrepta calul alături de adunarea care creștea. „Săgeți, ascultați-mă acum! Spațiați-vă uniform. Stați drepti în spatele arcașilor și acoperiți rândurile din față. Cei dintre voi care vă folosiți gura pentru eliberari rapide, nu aveți voie să mușcați mai mult de două săgeți. Cheltuiți-vă toate săgețile asupra diavolilor înainte de a-l chema pe furnizor!” Un zid de arcași s-a rostogolit, iar Bourne și-a întors calul, strigând: „Furnizori, ascultați-mă acum! Fiți prompti și siguri de pe carele voastre. Stați aplecați și puneți provizii la picioarele soldaților voștri, semnalizându-le cu o palmă nu mai înaltă decât cizma. Sergenți din Gardă, îndepliniți comanda mea!”

Și când Căpitanul a transmis instrucțiuni rândurilor sale de infanterie, Greville a zărit silueta slabă a lui Clodius năvălind și încremenind pe loc, mișcându-se timid de-a lungul bazei zidului Abației. Înainta în ton cu direcția mereu schimbătoare a atenției lui Bourne .

Bourne își ridică mâna și își pregăti oamenii. „Arbalete, trageți primul foc împotriva diavolilor! Țintiți la egalitate între ei. Șanțuri și sulite, la semnul meu!” Bourne scană cornișele superioare ale bisericii înainte de a-și flutura brațul. „Slobozi!” În timp ce o salvă de săgeți acoperi catedrala și o ploaie de scânteii exploda peste Grotescurile de piatră, Clodius se năpusti, răsturnă piatra, apucă sulurile și se grăbi spre refectoriu. Lăncierii zdrăgăneau săbiile de sulite, batjocorind, în timp ce arcașii reîncărcău în grabă armele.

Statuile se strecurau aproape de marginea acoperișului, privind în jos la armata care le chemase. Ca înfățișare, nu existau două bestii de piatră la fel. Sub lună plină, trăsăturile lor grotești erau clar vizibile. Unele aveau capete de păsări, altele de câini și șerpi. Corpurile lor erau amestecuri din diverse bestii - parțial leu, om și porc - și aveau gheare, colți, copite și cozi. Fiecare semăna cu un compozit hidos din mai multe creaturi, dar în toată unicitatea lor, aveau o caracteristică comună: pe spatele fiecăreia atârna o pereche întinsă de aripi membranoase.

„Slăbiți!” Un alt val de trăsnete a fost lansat, iar o altă ploaie de scânteii i-a învăluit pe Grotescii de piatră, stârnindu-i într-o furie de aripi scrâșnind, dinți scrâșnind și gheare greblate. Țipete și urlete s-au auzit peste terenul Abației în timp ce se întorceau unii împotriva altora, luptând pentru spațiu pe cornișele terasate. S-au revărsat, depășind acoperișul catedralei și revărsându-se peste soldați ca o mulțime de ciori de granit pe un câmp luminat de lună.

„Sulițe! Săgeți! Oameni înarmați!”, a țipat Bourne. Totuși, rândurile s-au rupt, armele au fost aruncate, iar soldații s-au împrăștiat. Diversiunea iadului era în desfășurare.

Clodius a zburat pe lângă refectoriu cu paginile rulate, trecând pe lângă Greville în timp ce acesta striga: „Grăbiți-vă! Nu vă uitați înapoi!” Cei doi călugări au traversat curtea în fugă, fugind de strigătele și țipetele unui atac cumplit. Clodius a sărit în tufișurile din spatele băii, apucându-l pe Greville. „Poarta de sud este nepăzită! Vom înconjura zidul exterior al abației, ne vom îndrepta spre grajduri și vom lua un cal!” Clodius și-a croit drum printre tufișuri și s-a repezit pe latura umbroasă a băii.

Greville s-a repezit după el, împiedicându-se de o grămadă de robe și rostogolindu-se în lumina lunii. Abia atunci a descoperit trupul lui Ivan, cu ochii în gol. Greville s-a ridicat în picioare, strigându-l pe Clodius. Clodius s-a oprit și s-a uitat înapoi la el, iar Greville a văzut... albul ochilor și o expresie întepenită de teroare pe față. Greville a înlemnit. „Nu te întoarce”, a scuiat Clodius, retrăgându-se spre poarta abației. „Ne întâlnim la grajdurile.”

Greville s-a uitat peste umăr și a zărit o piatră mare, grotescă, care îl urmărea pe furiș. Semăna cu un grifon, cu corpul înaripat al unui leu și capul și ghearele gigantice ale unui... pasăre de pradă

Greville se prăbuși pe peretele băii, plângând. „Ajută-mă, Clodius.” Cu fiecare pas tremurând al său spre fața băii, bestia de granit înainta și ea. „Pentru numele lui Dumnezeu, strigă-o!” În schimb, Clodius fugi. Greville țipă, alergând pe la colțul clădirii și ascunzându-se în fumul care fierbea din afară.

de la intrarea în baie. O grămadă strălucitoare de robe îi lumina interiorul întunecat.

Greville se ascunse în spatele unui stâlp central – ghemuit în umbră, în spatele lat al unui Odino însângerat și mereu rânjitor, care nu se uita la nimic altceva decât la o crăpătură din podea. Odino era mult prea mort ca să-și salveze roba plângăcioasă de la abominația care acum pășea pe ușă, căutând întunericul și zgâriind lespezile

Clodius a alergat spre siguranță, ciocnindu-se de soldații care își abandonaseră între timp posturile. Paginile prețuite ale călugărului s-au împrăștiat pe jos, iar el le-a adunat pe scaunul său

mâinile și genunchii. Apoi s-a năpustit spre poarta de sud, cu gura larg deschisă de frică, suficient de larg pentru a scoate un țipăt îngrozitor care s-a răspândit în curte, când o statuie zburătoare s-a năpustit și l-a smuls din pământ. Grotescul faptei nu era egalat de nicio atrocitate care zburase de pe acoperișul catedralei, deoarece purta corpul unui șarpe, capul unei capre și picioare ca ale multor păianjeni care se târau. Urâciunea l-a purtat pe Clodius peste zidul abației și sus pe cer - suficient de sus pentru ca tot ținutul rural să audă teroarea persistentă din gâtul său. L-a măturat pe bunul călugăr, adânc în păduri neatinse, în cele mai întunecate locuri marcate doar de o dâră de lacrimi. și pagini fragile care plouau din cerurile negre.

Încă în interiorul abației, căpitanul Bourne și unsprezece soldați călare au ieșit tunând din poarta de nord, galopând peste o poiană și năvălind pe drumul Abației spre satul Murat. „Rămâneți uniți!”, a strigat Bourne, „Săbiile sus și capetele jos! Stați sub copaci!” Dar, cu fiecare spațiu deschis din pădure, un țipăt semnala pierderea încă unui om smuls de pe calul său. Cu fiecare lovitură, un alt cal zăcea zdrobit sub ghearele sfâșietoare ale pietrei. Într-adevăr, calul aparținea unui Înger sinistru, râzând și mergând înapoi și încolo în adâncurile pământului.

Astfel, cu doar câteva cuvinte recitate dintr-o colecție aproape uitată de traduceri ale lui Naramsin, cardinalul Jean-Francois Blasi a distrus de unul singur una dintre cele două abații fortificate ale Sfântului Scaun - Abbaye des Gardiens - și a zdrobit cea mai capabilă companie a Gărzii Regale a Majestății Sale - trupele de elită ale căpitanului Bourne. În clipa efemeră necesară efemerelor pentru a se împerechea și a muri, într-un singur act blasfemic, misiunea unui singur om de a se răzbuna costase viața a patru sute de soldați, preoți și scutieri, deschizând în același timp a doua dintre cele trei Pietre ale Porții și slăbind și mai mult Marele Sigiliu care servea drept piatră de temelie a Marelui Abis.

Departa, sub mănăstirea care se dăruia - mult sub catacombele în flăcări - din adâncurile Iadului, răsuna râsul serafic al lui Lucifael, căci împrejurarea blestemată merita toată atenția ei.

~*~

Timp de o jumătate de seară, Lazăr a călătorit precis spre vest sub o lună mare și o mare de stele. A escaladat dealurile stâncoase și neîmblânzite ale provinciei Auvergne și a înaintat prin vasta și umbroasă privesc - toate nefamiliare simțurilor sale. Pe parcurs, când accesele de frică au cedat loc în fața unor momente mai calme care i-au oferit o pauză pentru reflecție interioară, el considerată cauza principală a unor astfel de sentimente tulburi.

Pur și simplu, Lazăr cunoștea doar limitele catacombelor Abației – lumea subterană pe care o lăsase în urmă. Pereții tunelului stăteau neclintiți, căile lor solide și călăuzitoare rămânând veșnic neschimbate. Previzibilitatea constantă a catacombelor se dovedea a fi suficientă pentru a alina orice necazuri de moment care l-ar fi putut chinui, iar acum, adunarea aceluși loc și a celor cu care trăia acolo servea unui scop similar. Abia acum știa că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată – inima îi era grea ca granitul în piept.

Lazăr era de multă vreme familiarizat cu mecanismele viselor sale și cu peisajele lor vizuale în continuă schimbare. De exemplu, dacă visele sale se transformau vreodată într-un coșmar fără margini, era întotdeauna capabil să se trezească, fie și numai pentru a evoca o prezentare mai plăcută și previzibilă a acestora. Și Lazăr visase adesea la o lume de dincolo catacombele, punând cap la cap fiecare detaliu pe care îl aflase despre locul extraordinar. Totuși, niciodată nu și-a dat seama că s-ar putea prezenta ca un coșmar atât de imprevizibil și inevitabil precum se prezenta acum. Nu existau căi călăuzitoare sau lespezi șerpuitoare - peisajul neuniform și imprevizibil părea să se întindă în toate direcțiile nesfârșite. Poate că cauza principală a sentimentelor sale tulburi era îngropată undeva în ideea tulburătoare că pur și simplu nu se putea trezi din acel moment și nu se putea ridica la auzul sunetului familiar al vocii tatălui său , care îl chema să reaprindă torțele catacombelor.

Un Lazăr înghețat și obosit a urcat ultima dintre multele creste periculoase. A stat în vârful acesteia creastă, roba lui murdară fluturând ca un steag în vântul puternic de est. Prin niște găuri întunecate, a scrutat o vale adâncă, o albie de râu uscată și stâncoasă. Dincolo de valea pietroasă, fața abruptă a unei stânci se înălța pe coasta unui mic munte, iar la baza stâncii, Lazăr a descoperit asemănarea izbitoare a unui chip impresionat cu o gură urlătoare – Gură de Munte. Cu o hotărâre sumbră egală cu a lui Ivan, și-a înclinat umerii și a coborât creasta ca un om mândru condamnat la spânzurătoare. A mers prin valea umbroasă de pietre și spre stâncă până când gura căscată l-a înghițit.

[Sfârșitul capitolului 8]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~